

Denne Bestemmelse kan medføre nogen Ubillighed imod Begeleieren. Rentefoden er nemlig som bekendt meget ofte under 5 pSt. I Diebliffet kunne gode Bexler diskonteres til 3 a 3½ pSt., og navnlig naar der er Tale om Bexler paa London eller England, er Renten i Almindelighed meget lavere end 5 pSt. Hele Maret isjor var den undertiden under 1 pSt. og i meget lang Tid 1½—2 pSt. Naar man nu har kjøbt en Bexel og modtaget af Sælgeren en Diskontogodtgjørelse af 2 pSt., og den om saa Dage protesteres de non acceptatione, og Kjøberen da henvender sig til Formanden paa Bexelen, er Formanden berettiget til at forlange, at han skal modtage Betalingen kontant, men mod en Godtgjørelse for den tilbagestaaende Løbetid af 5 pSt. aarlig Rente. Derved taber Begeleieren Forskjellen mellem 5 og 2 pSt. pro anno, og det er et Tab, som han liber aldeles uforskyldt, thi han har jo Intet forsvømt ved Bexelomgangen og burde derfor ikke lide Tab. Det er desuden et Tab, som han ikke kan slippe for, idet Bexelskyldneren er berettiget til at byde ham kontant Betaling istedetfor at stille Sikkerhed. Jeg kan ikke se, at de juridiske Hensyn ere tilstrækkelige til at begrunde denne, som det forekommer mig, noget vilkaarlige Fremgangsmaade. Men Sagen er ikke af saa stor Vigtighed, som det maaske kunde synes, thi jeg tvivler ikke om, at enhver hæderlig Mand, som idag har solgt en Bexel og kun betalt 2 a 3 pSt Godtgjørelse, vil, naar Bexeløbet imorgen affordes ham paa Grund af Protest de non acceptatione, af sig selv, til Trods for Lovens Bestemmelse, tilbyde at betale Bexeløbet med Afkortning af den samme Rente, som han selv har givet, eller i alt Fald en Rente, afpasset efter Forholdene; uanset Bestemmelsen i § 29. — Den næste Paragraf, med Hensyn til hvilken jeg har havt Betænkelse, er § 35, der handler om den Kurs, til hvilken Bexlen skal betales, naar den er udstedt i en anden Myntfort end den, der er gjældende paa Indløsningsstedet. Der staar i denne Paragraf, at, hvis den Myntfort, paa hvilken Bexlen lyder, ikke er gangbar paa Betalingsstedet, og har Trassenten ikke ved Ordet „effektiv“ eller tilsvarende Udtryk særlig foreskrevet Betaling i den fremmede Myntfort, kan Bexelsummen erlægges i indenlandsk Mynt efter den Bexelkurs, hvortil paa det Sted, hvor Betalingen sker, eller paa nærmeste indenlandsk Bexelplads Bexler, udstedte i den fremmede Myntfort og ly-

dende paa Betaling ved Sigt, kjøbes paa den Tid, Indfrielsen sker. Meningen hermed er ganske sikkert den, at vedkommende Begeleier skal sikkes imod at lide noget Tab ved, at Bexlen betales i en anden Myntfort end den, paa hvilken den lyder; men det opnaas ikke ved denne Formulering af Paragrafen. Det er nemlig bekendt, at der er forskjellig Kurs paa Bexler, lydende paa den samme Myntfort. Dersom jeg vil købe en Bexel paa London, maa den i Reglen betales til en høiere Kurs, end om det er en Bexel paa et affidesliggende Sted ude paa Landet i England, hvor der maaske hverken er nogen Bank eller anden Afgang til at faae Penge omsatte. Ligeledes maa en Bexel betales høiere, naar jeg kjøber den af Nationalbanken eller af en anden solid Bank, end naar jeg kjøber den af en ubekendt Person, som maaske ikke har eller ikke fortjener at have Kredit. Naar der nu staar, at Bexelsummen skal kunne indløses til den Kurs, hvortil Bexler kunne kjøbes paa Indfrielsestiden, vil Bexelskyldneren kunne staae for, at han kan købe Bexler af en maaske mindre solid Udsteder og paa et affides liggende Sted til en lavere Kurs end den, hvortil Begeleieren har kjøbt. Derved liber Begeleieren et uforskyldt Tab, som det vist ikke har været Lovens Hensigt at paasøre ham. Dette lader sig ikke godt ændre paa Sagens nuværende Stadium; men jeg tør haabe, at vedkommende Ministerium mulig gjennem en særlig Lov med Hensyn til Ordningen af Kurserne vil kunne lade paa de Vanskeligheder, der ikke blot kunne, men ganske sikkert ville opstaa, dersom dette Forslag bliver Lov, uden at der gjøres Noget for at forhindre Virkningen af denne Paragrafs mindre heldige Formulering. — Ogsaa med Hensyn til § 56 har jeg en Bemærkning at gjøre. Den handler om Nødsadresfater, og ifølge dens Bestemmelser er en Præsident af en Bexel, som bliver protesteret de non acceptatione, nødt til at henvende sig til den Nødsadresfat, ved hvem de fleste Bexelskyldnere befries. Han har altsaa ikke Valget mellem de maaske flere Nødsadresfater, der findes paa Bexlen. Derved bevirkes det, at, naar Bexlen, som er transferet paa et solidt Hus, muligvis bliver protesteret og derpaa accepteret af en med Hensyn til Betalingerne fuldstændig Nullitet, har Begeleieren ingen Regres til sine Formænd, thi i det Diebliff, Bexlen er accepteret af denne Nødsadresfat, vil han ifølge § 61